

Christina
Lauren

STOUTER

onbepaald

roman

1

WILL

Dat was één rit naar Boston.

Eén repetitie, één oefendiner en één oorverdovende nacht met de jongens.

Een bruiloft morgen en één aanstaande bruid die lag te slapen... aan de andere kant van de gang.

Ik had zo'n vermoeden dat dit niet ging werken. Hanna vond het bijna net zo vreselijk als ik om apart te slapen tijdens haar laatste sollicitatiereisjes naar faculteiten, en de nacht voor onze bruiloft regelt haar moeder aparte kamers voor ons, *omdat dat traditie is, om het spannend te houden...*

Vergeet het maar. Dat gaat niet lang duren.

Ik schudde de kussens achter m'n hoofd op en rekte me uit op het gigantische kingsize bed.

Op het nachtkastje trilde m'n telefoon. Ik lachte en zei: 'Zie je wel,' tegen een lege kamer, en nam op. 'Hanna, liefje.'

Ze reageerde niet op m'n begroeting. 'Ik ben zenuwachtig.'

Ik glimlachte in m'n telefoon. 'Dat verbaast me niets. Je gaat beloven me te gehoorzamen en mijn seksslaaf te zijn voor de rest van je leven. Je weet dat ik het je niet makkelijk zal maken.'

Er kon niet eens een lachje af. 'Mag ik naar je toe komen?'

'Natuurlijk,' zei ik. 'Ik hoopte al dat je hierheen zou...'

'Nee,' onderbrak ze me doordringend. 'Nee, dat mag ik niet. Dit was een test, Will. Je moet zeggen dat dat ongeluk brengt.'

'Maar ik ben atheïst,' herinnerde ik haar. 'Ik geloof niet in geluk. Ik geloof in beslissingen en in ontdekkingen. Ik geloof in seks voor het huwelijk. Sterker nog, ik geloof dat jij je nu drie deuren verderop helemaal gek zit te maken, terwijl je ook hierheen kunt komen

om te praten. En dat ik dan m'n penis in je stop. En de hele tijd naar je zal kijken en dat ons huwelijk nog steeds het meest fantastische huwelijk zal zijn in de...'

'M'n tieten zijn gigantisch in m'n trouwjurk.'

Ik kreunde en gooide m'n arm voor m'n gezicht. 'Wil je me soms dood hebben?'

'Ik wil je alleen maar waarschuwen.' Ze mompelde wat en ik zag meteen voor me hoe ze nerveus op een nagel kauwde. 'Ik ben bang dat het te veel is. Het moest iets leuks zijn tussen ons... jouw tietenobsessie, onze trouwdag. Ik bedoel, je...'

'Hanna,' onderbrak ik haar. 'Ik beloof dat ik mijn hoofd niet tussen je tieten zal stoppen bij het altaar.'

'Dat bedoel ik niet.'

'Pruimpje. Adem in, adem uit.' Ik hoorde haar diep inhaleren en weer langzaam uitademen. 'Vertel me dan eens wat je wel bedoelde?' vroeg ik zachtjes.

'Nou... Wat nou als ik er...'

'Perfect uitzie?' was mijn suggestie.

Ze slaakte een harde zucht en maakte haar zin snel af: 'Tieterig... als een tieterige slettenbruid.'

Ik moest m'n lach inhouden, want hoewel ik het belachelijk vond, wist ik dat ze serieus was. 'Gaat het hier nu echt over? Zijn dit onze vlak-voor-de-bruiloftzenuwen? Dat je tieten er morgen te fantastisch uitzien?'

Hanna had geen enkele moeite gehad met de planning van de bruiloft. Ze had de laatste details aan haar moeder overgelaten terwijl zij van hot naar her reisde voor sollicitatiegesprekken. Ze werd gerekruteerd door scholen in praktisch alle uithoeken van het land en moest soms wel naar twee verschillende locaties in één week. Geen enkele keer had ze geklaagd over de hectiek van de afgelopen maanden. Ik wist dat Hanna relaxed was, maar jezus... met alles wat er speelde, had ik iets verwacht. Een instorting tijdens het pakken misschien? Nee, er ontstond een plagerige

wasoorlog en uiteindelijk hadden we seks in de gang. Een mieren-neukerig ruzietje onderweg naar Beantown dan? Nee, ze gaf me een pijpbeurt. Een driftbui dan, toen we bij het hotel aankwamen? Nee. Ze lachte en rekte zich uit voor een zoen voor ze riep: 'Daar zijn we dan.'

Ik keek de lege hotelkamer rond en zei: 'Ik heb het gevoel dat ik er makkelijk vanaf kom.'

Haar grommetje toverde een glimlach op m'n gezicht, maar die verdween toen haar stem weer klonk, scherp en gestrest. 'Wat als m'n jurk een en al tiet is en jij de enige bent die hem niet ordinair vindt?'

'Als je topless naar het altaar zou lopen, zou ik dat helemaal prima vinden. En alleen mijn mening doet ertoe morgen.'

'Waarom hebben we dan honderdvierenzestig anderen uitgenodigd?'

'Hanna, hou je mond, nu meteen. Kom naar m'n kamer voor een beurt.'

De verbinding werd verbroken en een paar seconden later hoorde ik voeten schuiven bij m'n deur, een lange aarzeling en toen een zacht klopje.

'Doe je ogen dicht,' riep ze vanuit de gang.

Ik liep naar de deur, deed m'n ogen stijf dicht en de deur open.

'Hou ze dicht,' zei ze streng.

Gehoorzaam kneep ik ze nog harder dicht.

Haar handen vonden mijn nek en gleden naar mijn gezicht. Ze klungelde zenuwachtig tot ze eindelijk iets voor mijn ogen had gebonden. En toen was ze stil. Ik kon haar niet zien, niet voelen.

Met uitgestrekte arm vond ik haar middel en trok haar tegen m'n naakte borst aan. 'Zeg me nou eens wat er echt aan de hand is.'

'Ik vind het niet fijn om je niet bij me te hebben de nacht voor onze bruiloft,' gaf ze toe tegen m'n huid. 'Ik heb je nodig.'

Zonder iets te zien bracht ik m'n handen langs haar zijden omhoog, over haar schouders en langs haar nek, en pakte haar gezicht

vast. Ik voelde zacht zijden en volgde de stof naar een knoop achter op haar hoofd.

Hanna had zichzelf ook geblinddoekt. O, deze vrouw.

Ik lachte en gaf haar een zoen op haar hoofd. ‘Dan blijf je toch bij me.’

Ze kreunde. ‘Deze traditie is stom, maar als er al tradities zijn die ik zou moeten volgen, zouden het die moeten zijn die dit huwelijk kunnen laten slagen. We mogen elkaar morgen pas weer zien.’

Ik pakte haar gezicht vast en tilde het op zodat ik haar kon zoenen. M’n lippen vonden als eerste het puntje van haar neus voor ze afdaalden naar hun doel. ‘We kúnnen dit huwelijk alleen maar laten slagen,’ zei ik tegen haar mond. ‘Zelfs als we morgen niet zouden trouwen. Je bent de liefde van m’n leven. Ik blijf bij je tot we allebei tegelijkertijd doodgaan, wanneer ik honderd ben en jij drieënnegentig.’

Ze lachte zachtjes, leidde me naar het bed en trok me er voorzichtig op. Ze duwde me tot ik op m’n rug lag en klom boven op m’n heupen.

‘Heb jij nu je ogen open?’ vroeg ik haar plagerig.

‘Ik heb even de blinddoek omhooggedaan, maar nu zijn ze weer dicht. Iemand moest ons hier veilig heen navigeren.’

‘Ik bedoel dat volgens de regel de bruidegom de bruid niet mag zien, toch? Jij mag mij wel zien,’ fluisterde ik.

Ze was even stil. ‘Echt waar?’

‘Ja, Pruimpje.’

Na een korte aarzeling hoorde ik haar blinddoek verschuiven terwijl ze hem afdeed en toen haar zachte ademhaling. ‘Daar ben je.’ Ze gleed met haar hand over mijn borst naar mijn nek en met één vinger volgde ze de contouren van m’n mond. “‘Echtgenoot’”. Dat klinkt toch bizar?’

M’n huid trilde inmiddels van verlangen. ‘Han...’

Haar mond landde op de mijne. Ze legde me het zwijgen op met haar natte lippen, die verdomd volle lippen, en haar handen trok-

ken m'n boxershort naar beneden. Ze likte in m'n nek en haar haar kietelde toen ze over mijn borst naar beneden schoof en onder aan mijn buik belandde...

'Een pijpbeurt voor de bruiloft brengt geluk,' bevestigde ik toen ze haar hand om me sloot, dicht bij de schacht likte en met haar tong naar het puntje gleeed. 'Dus we gaan helemaal goed.'

Ik voelde haar gegiechel tegen m'n lichaam en ze zoende, zoog en likte me zo hard als steen in haar hand.

'Jezus,' fluisterde ik, en ik kromde m'n heupen. 'Pruim, deze blinddoek... je tong. Fuck.'

Ze speelde net zo lang met me tot ik omhoogkwam van het matras. Toen verplaatste ze zich, tilde haar nachtjapon op en ging op me zitten. Haar mond kwam bij m'n oor. 'Niet aan m'n borsten zitten.'

'Wat je wil,' beloofde ik meteen. 'Als je maar niet stopt.'

'Je hebt de gave om borsten blauw te maken. En in m'n jurk zijn ze te zien.'

'Dat zei je, ja.'

'Als je ze blauw maakt, pijp ik je een jaar lang niet.'

Hoewel ze volgens mij een grapje maakte, sloeg m'n hart ongeveer drie slagen over.

Ik zei plechtig: 'Beloofd.'

Ze pakte me vast en wreef me over de perfecte, gladde huid tussen haar benen. M'n handen balden zich tot vuisten en klampten het laken naast me vast.

'Hanna?' vroeg ik ademloos.

Ze stopte en vroeg: 'Ja?'

'Mag ik je heupen wel vastpakken?'

Ik voelde hoe ze stopte met bewegen en toen begon te lachen. 'Wat voor een jurk zou mijn heupen laten zien?'

'Sorry, sorry,' zei ik lachend. 'Ik denk totaal niet na. Jemig, Pruim, ga nou maar op m'n lul zitten.'

Maar dat deed ze niet. Ik voelde haar warmte, zo dichtbij, toen ze

langzaam weer op m'n dijen ging zitten en met haar handen over m'n buik ging.

'Gaat het?' vroeg ik en ik ging rechtop zitten onder haar om onhandig haar gezicht te zoeken met m'n handen. 'Ben je weer in paniek over de jurk?' Ik probeerde stiekem met m'n duimen onder haar ogen te voelen of ze hilde, maar ze dook weg.

'Ik huil niet, hoor.'

Ik knikte stilletjes, wilde voorzichtig zijn.

'Ik ben gewoon zenuwachtig,' zei ze.

Ik verschoof. 'Je beseft wel dat het feit dat we gaan trouwen niets verandert tussen ons, toch? We blijven Will en Hanna. We blijven ons.'

'Het voelt nu al anders,' zei ze, en ze legde haar vinger op m'n lippen toen ik m'n mond opendeed om te protesteren. Vlug zei ze: 'Ik bedoel het niet slecht. Ik bedoel, het voelt diepgaander. Betekenisvoller. Eerst keek ik naar je lichaam en dacht ik: wauw, hier mag ik de hele nacht mee spelen. Nu kijk ik naar je lichaam en denk ik: wauw, hier mag ik de hele nacht mee spelen, en o mijn god, wat als er ooit iets met hem gebeurt en...'

'Hanna, haal even adem,' zei ik zachtjes tegen haar vingers.

Ze haalde rustig adem en streekte m'n nek, alsof ze een spoor naar m'n hart volgde. 'Ik ben pas vijftientig,' zei ze na een lange tussenpoos. 'En ik weet dat m'n leven kapot zou zijn als ik jou zou kwijtraken.'

Dat idee raakte me keihard vanbinnen. 'Je zal me nooit kwijtraken.'

Ze zei niets, tekende enkel cirkeltjes op m'n borst met haar vinger.

'Pruimpje, kom op. We zorgen nu al zo goed voor elkaar. Dit maakt het alleen maar officieel.'

Daar was haar vinger weer, m'n onderlip strelend van de ene naar de andere kant. M'n bloed stroomde als een razende door m'n aderen.

‘Zorg ik voor je?’ vroeg ze.

‘Ja. En als je niet weet hoe, vraag je het me.’

Na een paar stille ademhalingen vroeg ze: ‘Zoals nu?’

Ik vond de blinddoek fijn en vervelend tegelijk. Ik wilde haar gezicht zien, maar met alleen haar stem kon ik het me voorstellen: hoe ze zachtjes op haar lip beet, haar ogen gefixeerd op waar haar vingers mijn huid gekmakend zachtjes aanraakten. Zo waren we ooit begonnen. Zij vroeg, ik leidde.

‘Weet je niet hoe je nu voor me moet zorgen?’

‘Ik ben gewoon bang vanavond,’ fluisterde ze. ‘Het helpt als je zegt wat je wilt dat ik doe.’

Het leek alsof m’n hart stotterde en ontplofte. Het was even geleden dat we deze rollen hadden gespeeld.

‘Ga weer met je heupen op me zitten,’ instrueerde ik met grommende stem.

Ze ging verzitten en ik voelde haar warmte weer, zo intens. Ze raakte m’n lul net aan. Ik moest een grom inslikken.

‘Stop me in je. Langzaam. Plaag me.’

Met haar hand plaatste ze zichzelf om me heen en bewoog ze omlaag, stukje voor stukje.

Godallemachtig.

Ik werd bijna gek. ‘Zo ja, zo.’

‘Will...’

We hadden al duizend keer de liefde bedreven. Misschien wel vaker. En ik vond het nog steeds schokkend dat ik altijd tot tien moest tellen en mezelf moest afleiden om niet te ontploffen zodra ik in haar was.

‘Op en neer,’ zei ik. ‘Niet plagen. Ik wil elke centimeter voelen.’

Haar adem was warm in m’n nek, haar haar kriebelde op m’n schouders en ze deed precies wat ik vroeg. Maar ze had me net zo goed in één keer in haar kunnen laten verdwijnen. Ze was zo nat als de zee.

M’n gedachten namen me mee naar de intensiteit van dit alles,

die ineens tot me doordrong. Hier waren we dan, aan de start van dit ongelofelijk wilde avontuur... Dit was alles wat ik wilde.

Terwijl Hanna langzaam op me neerkwam en heen en weer bewoog, met steeds meer zelfvertrouwen, haarzelf vergetend, haarzelf verliezend, besepte ik het des te meer. Hoeveel mensen vinden nou die persoon die ze constant willen aanraken? Diegene bij wie ze dichtbij willen zijn, degene van wie ze willen zijn? Hoeveel mensen trouwen nou met hun beste vriend of vriendin, degene voor wie ze de meeste bewondering ter wereld hebben?

Ik deed m'n blinddoek af en zag net haar gezicht toen ze over me heen viel: haar ogen gefixeerd op m'n gezicht en haar lippen van elkaar in een ademloze kreun.

Ik zag de opluchting op haar gezicht toen ze me aankeek. Ze moest dit zien, mij zien, zekerheid krijgen door mijn blik, en ik wist dat ze m'n gedachten net zo helder kon lezen als ik die van haar.

Vertrouw niet op andermans tradities, ging er door mijn hoofd, en ik voelde m'n lichaam dichterbij komen. Vertrouw mij. Vertrouw erop dat wij ons eigen pad vinden.

Behoeft en plezier gleden warm en dwingend langs m'n ruggraat. Met m'n vingers in haar heupen gedrukt schoof ik haar ruw van voor naar achter over me heen, tot ik het voelde, op het randje, en haar gefluisterde 'Ik zie je zo graag komen' duwde me eroverheen.

Ik kwam in haar, hard grommend, m'n ogen wanhopig turend in de hare.

'Zie je nou?' fluisterde ze terwijl ze haar vochtige gezicht in m'n nek duwde. 'Dit had ik nodig. Morgen is slechts een formaliteit. Het voelt alsof we nu net zijn getrouwd.'

'Morgen was al een formaliteit vanaf het moment dat je me af-trok op dat vieze studentenfeestje.'

Ze giechelde.

Hanna was weg toen ik wakker werd en ik lachte hardop in een lege kamer om haar snel gekrabbelde briefje op mijn kussen. *Zie je om twee uur.*

Mijn verloofde, de tomeloze romanticus.

De ochtend was gevuld met een bruidegomsontbijt: gasten begroeten die kwamen inchecken in het hotel, m'n moeder en zussen die me constant opzochten om zitplaatsen te dubbelchecken, bezorginstructies en muzikantenverzoeken. Dat ik enorm toe was aan een douche en mezelf wilde klaarmaken voor m'n bruiloft, voelde Jensen goed aan. Hij dirigeerde met verve alle taken naar het Commandocentrum (Hanna's moeder Helena), die deze maar al te graag op zich nam.

Een warme douche, fijne scheerbeurt en drie koppen koffie later hoorde ik geklop op m'n hotelkamerdeur. Deels vroeg ik me af of het Hanna zou zijn, maar toen besepte ik dat dat alleen maar mogelijk was als ze had kunnen ontsnappen aan haar zus Liv, haar moeder, George en Chloe en Sara. Ook wel 'de Trots', zoals Jensen ze graag noemde, alsof ze een troep leeuwen waren. Als dat haar was gelukt, zouden er nu ergens lichamen liggen en dan was mij zien voor de bruiloft wel het minste waar we ons zorgen over zouden moeten maken.

'Ik ben het,' zei m'n bijna-zwager.

Ik liet Jensen de suite binnen. Hij was al aangekleed, droeg de standaardsmoking en zag er verdomd goed uit. Gisteren was ik de hele dag met hem samen geweest, maar door alle drukte van het repetitieschema was me niet opgevallen dat hij waarschijnlijk zo'n vijftien kilo was afgevallen sinds de vorige keer dat ik hem had gezien.

'Train jij tegenwoordig? Je ziet er goed uit, man.'

'Je gaat met m'n zus trouwen,' zei hij en hij liep langs me heen.

'Niet met me flirten vandaag.' Ik moest lachen en draaide me om naar de spiegel om m'n strik te strikken.

'Trouwen,' zei hij nogmaals, en hij vloot laag.

‘Ik weet het.’

Ze zou m’n vrouw worden. Ik zou haar zo mogen voorstellen.

Dit is m’n vrouw.

Ik bleef het woord maar herhalen in m’n hoofd. *Vrouw*. Het voelde goed. Het voelde echt. Ik wilde het keer op keer in haar oor zeggen, het in haar gedachten tatoeëren.

Je bent m’n vrouw, Pruimpje.

Jensen rukte me met een klap op m’n schouder los uit die gedachte. ‘Getrouwd, Will.’

Ik keek hem aan en herhaalde met een nieuwsgierige glimlach: ‘Ik weet het, Jensen.’

‘Met mijn zusje.’ Hij kneep z’n ogen dicht en wees licht dreigend met een vinger naar me. ‘Best gek, of niet?’

We hadden het hier al vaker over gehad. Tijdens een etentje, nadat Jensen ons betrapt had: ik onder het aanrecht en Hanna eroverheen gebogen met de rok van haar oude galajurk omhooggeschoven terwijl ik haar befte. Gelukkig kreeg hij er niet veel van mee, maar hij had genoeg gezien om te weten wat er gaande was. Zoals je van Hanna kon verwachten, had ze de jurk aangehouden maar er sneakers onder aangetrokken en liet ze ons haar trakteren op pho om het minder ongemakkelijk te maken. Jensen leek er verbazingwekkend rustig onder, tot hij tijdens het hoofdgerecht zijn stokjes liet vallen met een zacht tikje tegen zijn schaal en zei: ‘Tering. Je wordt gewoon m’n broer.’

Hanna en ik wisten allebei dat we ooit zouden gaan trouwen, maar waren er op dat moment nog niet klaar voor. Op dat moment lachten we.

Nu waren we er zeker weten klaar voor.

Jensen liep naar een van de leren stoelen bij het raam en ging zitten. ‘Heb je je deze dag ooit voorgesteld? Je trouwdag, dat je je hier met mij klaarmaakt en zij in de gang, met de Trots?’

Ik haalde m’n schouders op. ‘Ik dacht altijd: ik vind de juiste vrouw, of niet. Ik dacht er nooit zo veel over na, denk ik.’ Ik stak

m'n kin omhoog en bekeek het resultaat van m'n gefrunnik in de weerspiegeling. 'Nu lijkt het onmogelijk dat ik in een of ander alternatief universum Hanna niet zou ontmoeten. Wat als ze me nooit had gebeld? Wat als ik nooit was gaan hardlopen die ochtend?' Ik draaide me om, keek hem aan en knipperde. 'Jezus, dat idee is verschrikkelijk.'

Hij had me kunnen plagen met deze zeldzame sentimentele gedachte, maar dat deed hij niet. 'Ik kan je wel zeggen dat dit niet helemaal was wat ik in gedachten had toen ik haar voorstelde om je te bellen,' zei hij en hij wreef over zijn wenkbrauw. 'Maar hier staan we dan. De volgende keer dat je haar ziet, loopt ze naar het altaar.'

Ik wierp een blik op hem. De afgelopen dagen had ik me vaker dan eens afgevraagd hoe deze dag voor hem moest voelen. Hanna en ik zouden trouwen in dezelfde privétuin als waar Jensen ooit getrouwd was met z'n liefde van de universiteit. En waar Hanna's oudere zus Liv was getrouwd met haar man Rob. Helaas duurde het huwelijk tussen Jensen en zijn vriendin, met wie hij negen jaar was, maar vier maanden.

Jensen verstoorde m'n gedachten voor ik wist wat ik moest antwoorden. 'Denk je aan hoe het allemaal zal gaan straks?'

'Natuurlijk. Ik vraag me af of ze halverwege haar loopje naar het altaar zal struikelen of dat ze iemand die ze al jaren niet gezien heeft een knuffel zal geven. Hanna weet me altijd te verrassen.'

'Of dat ze helemaal stopt met lopen en gewoon op je af komt sprinten.' Hij lachte zachtjes. 'En het blijft raar dat je haar Hanna noemt.'

'Ik kan haar gewoon geen Ziggy noemen,' gaf ik toe en ik rilde erbij. 'Voelt viezig.'

'Omdat het zo is,' zei hij. 'Je was zeventien toen zij tien was. Toen mijn zusje tien was, deed jij het met de moeder van een van onze bandleiden.'

Ik keek naar hem met een blik van walging. 'Wil je me soms miselijk hebben?'

‘Ja.’ Hij lachte, stond op om me wederom een klap op m’n schouder te geven, precies toen Bennett en Max op m’n hotelkamerdeur stonden te bonken.